

A Poets' Agora

'GRAFT'

Lenia Safiropoulou
Christos Siorikis
Adrienne Kalfopoulou

Friday, 30 November 2018

Original poems dedicated to

A POETS' AGORA

by the three guest authors

Untitled
HOMEOSTASIS
SENTENCE

Poems by Lenia Safiropoulou

Unpublished
(English translations by Orfeas Apergis)

Poems by Christos Siorikis

Homeostasis
(English translation by Chris Sakellaridis)
Called Back published in *The Books' Journal* (vol. 72, 2016)
(English translation by Panayotis Ioannidis)
German Salvation published in *Farmako* (vol. 9, 2017)
(English translation by Panayotis Ioannidis)

Poems by Adrienne Kalfopoulou

Sentence
(Greek translation by Katerina Iliopoulou)
The History of Too Much from her latest collection *A History of Too Much*
Published by Red Hen Press (2018)
(Greek translation by Katerina Iliopoulou)
Fall Grapes from the collection *Passion Maps*
Published by Red Hen Press (2009)
(Greek translation by Korina Gougouli)

“When I ask my mother about Saigon, she remembers the rhythmic swishing of straw brooms along the streets. I was eight when we left.

Perhaps anyone who says they will tell you a whole story is already in the midst of a fabrication. Maybe there are no whole stories unless we shape them as such, adding and subtracting accordingly to reflect another fabrication.”

Excerpt from ***Ruin*** in the prose collection *Ruin: Essays in Exilic Living* by Adrienne Kalfopoulou
Red Hen Press, 2014.

ΟΙΚΙΑ ΚΟΥΤΖΑΛΕΞΗ

ΕΤΗ 1801-1868

Το νεοκλασικό κτίριο υψώνεται στην διασταύρωση των οδών Διογένους και Μνησικλέους, λίγα μόλις μέτρα από την μικρή πλατεία του “Πλάτανου”, ορόσημο στην Πλάκα απ’το 1932, λόγω της ομώνυμης ταβέρνας, και ταυτόχρονα του καφενείου του Ρερέ, που υπήρξε στέκι για πολλούς γνωστούς - τόσο ξένους όσο και ντόπιους - συγγραφείς, ποιητές, καλλιτέχνες, καθώς και πολιτικούς της εποχής. Ανάμεσα τους, οι Κ.Παλαμάς, Α.Σικελιανός, Π.Καλλιγιάς, Π.Βυζάντιος, Κ.Παρθένης, Γ. Σαββάκης, Κ. Βάρναλης, Γ. Σεφέρης, Ο. Ελύτης, Φίλιπ Σέρραρντ , Πάτρικ Λη Φέρμορ, Λώρενς Ντάρελλ και Χένρυ Μίλλερ.

Η τριώροφη οικία διαθέτει ένα αρχικό πυρήνα των οθωμανικών χρόνων. Το 1833 υπήρχε ήδη το σημερινό ημιπόγειο, ένα λιτό κτίσμα, με απλές γραμμές και παραδοσιακά στοιχεία, το οποίο φαίνεται να ήταν τότε ισόγειο, μέχρι που το κτίσμα αγοράστηκε το 1836 από τους αδελφούς Αλέξιο και Ιωάννη Κουτζαλέξη, οι οποίοι στο επόμενο διάστημα, έως το 1868, προσέθεσαν τους επιπλέον ορόφους, προσδίδοντας το νεοκλασικό ύφος που διατηρεί μέχρι σήμερα. Το κτίριο στέγασε αρχικά τη Γραμματεία (Υπουργείο) των Ναυτικών (1837) και έκτοτε, στο διάβα του χρόνου, άλλαξε διάφορους ιδιοκτήτες, χρησιμοποιούμενο κυρίως ως κατοικία. Εξαιρεση αποτελούν οι δεκαετίες 1960 και 1970, από τα τέλη του 1965, όταν το ημιπόγειο φιλοξένησε τη μπουάτ “Κατακόμβη”, όπου ανάμεσα σε άλλους, ο Γιώργος Μαρίνος άρχισε την θρυλική του μουσική καριέρα, ενώ η Πόλυ Πάνου εκτέλεσε το τραγούδι ‘Τι σου ’κανα και πίνεις’, στην ταινία “Όλγα Αγάπη μου” της Φίνος Φιλμ, που γυρίστηκε εκεί το 1967. Περίπου το ίδιο χρονικό διάστημα, στο ανώγειο, εγκαταστάθηκε μπουάτ “νέου κύματος” - ανακατασκευασμένο, και διακοσμημένο απ’τον ζωγράφο/σκηνογράφο Γιάννη Τσαρούχη - με το όνομα “Ταβάνια” (εμπνευσμένο από τις αξιόλογες οροφωγραφίες, του 19ου αιώνα, που το κοσμούν), που ξεκίνησε τη λειτουργία του με εμφανίσεις σπουδαίων μουσικών, όπως ο Γιάννης Σπάνος, ο Γιώργος Ζωγράφος, και η Αρλέτα.

Οι οροφές υπέστησαν φθορά από το σεισμό του 1999, και οι ταβανογραφίες αποκαταστάθηκαν από την Μαρίζα Αγγελούλου και τον Δημήτρη Fresey (Verdigris Architectural Painting), το έτος 2000.

KOUTZALEXIS HOUSE

YEARS 1801-1868

The neo-classical building, rises on the crossroads of Diogenous and Mnisikleous Streets, a few metres away from the small, yet charming “Platanos” Square, a landmark in Plaka since 1932, due to the homonymous taverna, as well as the then extant coffee shop of Rere, which became a meeting ground for many well known foreign and native writers, poets, and fine artists, as well as other intellectuals and politicians of the times; amongst them, the names K.Palamas, A.Sikelianos, P. Kalligas, P. Byzantios, K. Parthenis, G. Sabbakis, K. Varnalis, G. Seferis, O. Elytis, Philip Sherrard, Patrick Leigh Fermor, Lawrence Durrell and Henry Miller.

The three-story home, has an original core dating from the Ottoman period. In 1833, the present day semi-basement level already existed, and was probably the ground floor of an unadorned structure of simple lines and traditional elements of form, until the edifice was sold by the Vrizakis family in 1836 to the brothers Alexios and Ioannis Koutzalexis, who in the following years, through to 1868, added two additional floors, conferring a neoclassical style to the structure, which it retains to this day. The building first housed the Naval Ministry in 1837, and since changed owners several times, serving primarily as a residence. An exception regards the decades of the 1960’s and 1970’s, since December of 1965, when the semi-basement level hosted the artistic boîte “Κατακόμβη” (“Catacomb”), where, amongst others, George Marinos began his legendary musical career, whilst Poly Panou performed the song ‘Τι σου ’κανα και πίνεις’ (Ti sou ’kana kai pineis), in the movie “Όλγα, Αγάπη μου” (Olga, my Love), which was filmed on location in 1967. Around the same period, the upper floor was reconstructed and decorated by the renowned painter and scenographer, Yiannis Tsarouhis, to become home to the ‘New Wave’ music boîte “Ταβάνια” (“Ceilings”), whose name was inspired by the refined 19th-century decorative paintings that grace them.

The ceilings suffered damages during the earthquake of 1999, and underwent a thorough restoration by Mariza Aggelopoulou and Dimitri Fresey (Verdigris Architectural Painting), in the year 2000.

Η Λένια Ζαφειροπούλου είναι τραγουδίστρια, ποιήτρια και μεταφράστρια. Σπούδασε στην Στουτγάρδη και στο Λονδίνο με υποτροφίες των Ιδρυμάτων Α. Ωνάσης και Μ. Κάλλας καθώς και του Royal Opera House Covent Garden. Συνεργάζεται με ορχήστρες, σύνολα μουσικής δωματίου και παλαιάς μουσικής και πιανίστες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Κυκλοφορεί ο προσωπικός της δίσκος *Sunless Loves* από την βρετανική εταιρία First Hand Records.

Ποίηση: *Paternoster Square* (Πόλις, 2012 βραβείο περιοδικού Αναγνώστης), *Σκληρό να σκοντάφτεις σε πέτρες* (Πατάκης, 2016)

Συμμετοχή σε ανθολογίες ελληνικής ποίησης στα γερμανικά: *Kleine Tiere zum Schlachten* (parasitenpresse 2017) *Dichtung mit Biss* (Romiosini 2018)

Μετάφραση: Γκαίτε, Χαίνε: *Όταν ο Νους σου βράζει κι η Καρδιά* (Πατάκης, 2013) Σαίξπηρ: *Τα Σονέτα* (Gutenberg, 2016) Πούσκιν: *Τσάρος Σαλτάν* (Πατάκης, 2017) *Θραύσματα από τον Κάφκα* (Νεφέλη, 2018).

www.leniasafiropoulou.gr

Lenia Safiropoulou is a classical singer, poet and translator. She studied in Stuttgart and in London with scholarships by the Onassis and Callas Foundations and by the Royal Opera House Covent Garden. She performs with orchestra, chamber and early music ensembles, and pianists; in Greece and abroad. Her first personal album *Sunless Loves* was released in 2017 by the British label First Hand Records.

She has published two poetry books, *Paternoster Square* (Anagnostis Prize, Athens 2012) and *It is hard to stumble on stones* (Patakis, Athens 2016). Her poems have been translated into German and included in the anthologies: *Kleine Tiere zum Schlachten* (parasitenpresse, Köln 2017) and *Dichtung mit Biss* (Romiosini, Berlin 2018). She has translated Goethe, Heine, Pushkin and Kafka into Greek, as well as the complete *Sonnets* by William Shakespeare (Gutenberg, 2016).

www.leniasafiropoulou.gr

“Μην κάνετε” είπε “γάμους κι αρραβώνες,
γιορτές και γεννητούρια πια. Ήρθαν οι έσχατοι χρόνοι.
Πλυθείτε και ζωστείτε και προσμένετε
την μια και μεγάλη Γιορτή.”
Μετά έφυγε κάπου προς τα πάνω.

Τότε όλοι παράτησαν μέσα στα παλαιά τείχη της πόλης
ονόματα και διακριτικά.
Έγινε ένας ψηλός σωρός
από χρυσές κανάτες, περικνημίδες, σκίπτρα και ζυγούς.
Βγήκανε στα λιβάδια σαν κοπάδι.

Τα άστρα γύρισαν πάνω απ’ το κεφάλι τους
κάμποσους γύρους. Αυτοί τα είδαν “Οι ουρανοί”
είπαν “περιελίχθηκαν σα ρούχο κι άλλαζαν. Είμαστε νέο τάγμα.”

Ο άνεμος σκόρπισε κάθε σοφία.

Ευθύγραμμα πορεύτηκαν κινώντας στο διάβα τους όρη.
Τα διέταζαν και τα ‘ριχναν στη θάλασσα.
“Άνω και Κάτω” είπανε γελώντας “έχουν από καιρό καταργηθεί.”

Ύστερα κάποιοι είδαν και πάλι την Ισχύ σε όνειρο.
Ήτανε κάτι κάθετο μπηγμένο στο λιβάδι.
Μ’ ένα βραχίονα έδειχνε Ψηλά
και με τον άλλον Χαμηλά. Λες κι είχε σημασία.

Από το νέο τάγμα των Αρνιών
βγήκαν και πάλι παλιές φύτερες.
Σιωπηρά κινήθηκαν στα άνω λιβάδια της υπεροχής.
Έκλωσαν το μαλλί και το ‘παν αργυρόλευκο.
Το γάλα τους ονόμασαν χιόνι απ’ τις απάτητες κορφές.
(Τα όρη επέστρεψαν οριστικά στη θέση τους.)
Εξέθρεψαν, εξέθρεψαν το νέο-παλιό μόσχευμα
το ‘βγαλαν με ωδίνες μέσα από τις λαγόνες τους, ένα λεπτοφυές αναρριχητικό
και το ‘παν Genius.
Τότε οι λειμώνες φύτερωσαν μαρμάρινα μνημεία.
Πάνω τους κούρνιασαν όσοι είχανε το μπόλι
και κουμαντάρανε από ψηλά το ποίμνιο.
Μα αυτό συνέχισε να περπατά ηδονικά
ανάμεσα σε παπαρούνες κι άγρια μέντα,
Περιελίχθη
σαν άσπρο κύμα γύρω απ’ τα μνημεία.
Αφήγοντάς τα πίσω του,
κέρδισε πάλι τον ευθύγραμμό του δρόμο.

“Do not”, he said, “make nuptials and betrothals,
feasts and birthings anymore. The end of time is nigh.
Go wash and girdle up and wait
for the one great Feast.”
Then he was gone, upwards somewhere.

Then they all abandoned, inside the old city walls,
names and insignia.
A tall heap was made,
out of golden goblets and greaves, sceptres and scales.
Out they came unto the fields, like a herd of cattle.

The stars revolved above their heads
many times round. They saw them. “The skies”,
they said, “are twisted like a garment and are changed.
We belong to a new order.”

The wind dispersed all wisdom.

They marched away in a straight line, moving some mountains as they passed.
They would command and throw them into the sea.
“Above and Below”, they chortled, “have long been made defunct.”

Then, some saw Power in their dream again.
’Twas something perpendicular thrust deep into the meadow.
With one arm it pointed up High
and with the other down Below. As if it mattered.

Out of the new order of the Lambs
sprang the old budding family roots again.
In silence they moved towards the upper meadows of supremacy.
They spun their wool and called it silvery-white.
Their milk, they called it snow from peaks untrodden.
(The mountains did return to their original places, for good.)
They nurtured, they nurtured the new-old graft,
they pushed it out through their loins by the pangs of their labour,
a finely-grown creeping plant,
and called it Genius.
Then out of the meadows sprang some monuments of marble.
Upon them came to nestle those that did possess the seedling graft
and they would handle the flock from up high.
But it carried on its sensual walk
amongst the poppies and the wild mint.
It twisted
like a white wave round the monuments.
Leaving them behind,
it gained its linear course again.

Όταν πρωτοανέβηκες στον άμβωνα της δυστυχίας,
άρχισες να κηρύττεις ασυγκράτητος,
μπροστά στα δακρυσμένα μάτια των θεατών.
Ελλείψει μαυροπίνακα
σημείωσες στο σώμα σου:
“Το Σθένος” είπες
“δεν είναι δα και τόσο άχρηστο νόμισμα, όλο και κάτι κερδίζεις μ’ αυτό.”
Τι κέρδισες λοιπόν πέρα απ’ την ατελείωτη ορθοστασία
πάνω στον ίδιο ετούτο άμβωνα;
(Στο ένα γόνατο έπεφτες σπάνια και μοναχά
για να ελέγξεις τα κορδόνια στα αθλητικά παπούτσια σου.)
Έκανες και το λάθος στα τελευταία σου γενέθλια,
να εγείρεις πρόποση στους θεατές με κώνιο αντί σαμπάνιας.
Τα πόδια σου ήδη δε νιώθουν την κούραση, σε λίγο ούτε η μέση
Τα μάτια όλων έχουν στεγνώσει από καιρό.
Γλιστράνε τα βιτρώ στο δάπεδο, στους τοίχους σκαρφαλώνουν, πέφτει νύχτα.
Αν δεν τ’ αποφασίσεις να γκρεμιστείς από ‘κει πάνω,
θα γίνεις μόνιμο ανθρωπόμορφο
στολίδι του Καθεδρικού.
Και τα αγάλματα δεν έχουνε φωνή.

When you first climbed upon the altar of unhappiness,
you started preaching unrestrained,
before the tearing eyes of the spectators.
Lacking a blackboard
you jotted on your body:
“Fortitude”, you said,
“is no mean currency; there’s always something to be gained from it.”
So what exactly did you gain, other than the endless standing
upon this very altar?
(You’d fall on one knee only rarely, only
to check the shoelaces of your sneakers weren’t undone.)
Plus, you made the mistake, at your last birthday,
to propose a toast to the audience with hemlock instead of champagne.
Your feet already cannot feel any fatigue, in a short while your back won’t either.
All eyes have dried up, since long ago.
The stained glass slips onto the floor, crawls up the walls, the night is falling.
If you don’t make up your mind to come tumbling down from all the way up there,
you shall become some permanent human-like
ornamental fixture in the Cathedral.
And statues do not have a voice.

[translated by Orfeas Apergis]

Πότε άρχισε αυτή η φαντασίωση;

Πως θα βουτήξεις κάθετα
Στην ανοιχτή πληγή του χρόνου, χωρίς να κομματιάσεις το κρανίο σου,
Μέσα από βιολογική βρωμιά, σήψη και τη χυδαία ανθοφορία,
Θα φτιάξεις σήραγγα
Και θα περάσεις από τα σήματα ασυρμάτου, όλο το δρόμο πέρα ως πέρα,
Τους ποταμούς του αίματος, την κληρονομική πληροφορία,
Χωρίς να πέσουνε ποτέ μπροστά σου οι μπάρες...
Κι η σήραγγά σου τάχα θα σε βγάλει ξανά στην επιφάνεια
Πίσω στην εποχή πριν απ' το ρήγμα, πριν απ' τη διαρροή αισθημάτων, πριν —
Και πώς θα ήταν δυνατόν να αναδυθείς από ένα έδαφος χωρίς κρατήρες; —

Και πως θα δεις το δέρμα άθικτο του χρόνου
Την παγερή αδιαφορία των βρεφών.
Σαν άμμο της ερήμου
Σαν στέππα απάτητη
ή σαν τη Γη πριν όλως δι' όλου πράξει.

Πριν πιάσει ν' αναδεύεται στο στρώμα της τις νύχτες
Ο μόνος άρρωστος του Σύμπαντος
Υπό τον κλινικό λαμπτήρα της Σελήνης.

Whenever did this fantasizing start?

How will you dive a vertical dive
into the open wound of time, without splintering your skull,
Through biological stench, rot and vulgar flowerings
Will make a tunnel
And will come through the wireless, all the way to the end,
Crossing the rivers of blood, the hereditary information,
Without toll-bars blocking your way...
And will your tunnel lead you, perchance, back to the surface
Back to the time before the breach, before the leaking feelings, before —
And how could you possibly surface out of some craterless ground? —

And how will you look upon the untouched skin of time
the icy indifference of infants.
Like the desert sand
Like the untrodden steppe
or like the Earth before it ever acted.

Before it started writhing on its mattress at night
The sole sick man of the Universe
Under the clinical light-bulb of the Moon.

[translated by Orfeas Abergis]

Ο Χρήστος Σιορικής (1989) μεγάλωσε στο Αγρίνιο και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Αθηνών και εξειδικεύτηκε στη διδακτική της λογοτεχνίας. Εργάζεται ως δάσκαλος ισπανικών σε παιδιά και ενήλικες. Έχει επιμεληθεί δημιουργικές δραστηριότητες στη βιβλιοθήκη του Ινστιτούτου Θερβάντες της Αθήνας, ενώ χρησιμοποιεί την πεζογραφία και την ποίηση για τη διδασκαλία της ισπανικής γλώσσας.

Μελετά το έργο του Ζαχαρία Παπαντωνίου και έχει επιμεληθεί το αφιέρωμα της *Νέας Εστίας* στο συγγραφέα το 2016. Συμμετέχει στην Ομάδα Άστυ, η οποία διοργανώνει περιπάτους στην Αθήνα με στόχο τη γνωριμία με το τοπίο και την ιστορία της πόλης μέσα και από τη λογοτεχνία.

Γράφει ποιήματα και μεταφράζει από τα ισπανικά. Έχει μεταφράσει, μεταξύ άλλων, το βιβλίο του Χούλιο Κορτάσαρ *Ο Λόγος της Αρκούδας*, για την εικονογραφημένη έκδοσή του (Εκδόσεις Πάπυρος, 2015). Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί σε περιοδικά και ανθολογίες και έχουν μεταφραστεί στα γερμανικά και στα εβραϊκά. Το βιβλίο του *Η Πρώτη Φορά* κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Αντίποδες (2018).

Christos Siorikis (1989) grew up in Agrinio and currently lives in Athens. He studied in the Department of Primary Education at the University of Athens and then specialised in literature didactics. He teaches Spanish to children and adults. He has organised creative literature activities in collaboration with the Library of the Cervantes Institute and uses poetry and other literary texts in his teaching of the Spanish language.

He studies the works of Greek writer Zacharias Papantoniou and has edited the section of the September 2016 issue of literary journal *Νέα Εστία* dedicated to the aforementioned writer.

He is a member of the group, Ομάδα Άστυ, which organises walks in Athens that aim in the public's contact with the city's various locations and history, often through literature. He writes poems and translates Spanish literature. He has translated amongst others; Julio Cortazar's book, *The Bear's Discourse*, for its illustrated version (Papyros Publishing, 2015). His poems have been published in journals and anthologies and have been translated in German and Hebrew. His book titled *Η Πρώτη Φορά* (*The First Time*) has been published by Αντίποδες Publications (2018).

ΟΜΟΙΟΣΤΑΣΗ

Στην επιφάνεια του καφέ, η Χαλκιδική
Ο περσικός στόλος συντρίβεται
Ο Άθωνας υψώνεται
– Μια δάφνη θροΐζει

Είναι ακόμα νωρίς

Στον καλό τόπο
οι ψαράδες σταματούν
και η άγκυρα
δαγκώνει το βυθό
Αυτοί ψαρεύουν
και τους βλέπουν τα βουνά
– Ο καφές θα μπει στο θερμός –
Κανείς δεν βλέπει
τον κόπο του βυθού
Τότε η άγκυρα
σπάει μια πέτρα

HOMEOSTASIS

On the coffee's surface, Halkidiki
The Persian fleet is vanquished
Athos rises
– A bay tree rustles

It's early yet

In the good spot
the fishermen stop
The anchor
bites the seabed
And they fish
and are seen by the mountains
– The coffee will be put into the thermos –
Nobody notices
the effort of the seabed
Then the anchor
breaks a stone

[translated by Chris Sakellaris]

CALLED BACK

Πριν επιστρέψω:

ν' αγγίζω
τις κουμαριές
εκεί που πυκνώνουν, στο σύνορο

να θυμάμαι τα χρώματα
και πώς πιάνουν
τα χέρια δυο λέξεις
ενώ κόβεις
τα κούμαρα
και νερό
δεν ζητάς
ο αέρας δροσίζει
κι ακόμη
δεν έχει
κρυώσει τη γη

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Με βρήκε στο ποτάμι
που ζέπλενα το πόδι μου
από το δάγκωμα του λύκου

Δε μου 'βγαине φωνή
όμως με είδε
Κι εγώ τον είδα
μα δεν ήξερα
πώς είναι η *βοήθεια*
και η *πληγή*

Και φώναζα
hallo! hallo!
Και επειδή
δεν έβλεπε το πόδι μου
από εκεί που ήταν
έκλαψα
και φώναζα
*Rot! Rot! **

* «κόκκινο» στα γερμανικά

CALLED BACK

Before I go back:

let me touch
the arbutus shrubs
where they grow thicker, at the border

so I may remember the colours
and how hands
hold two words
as you pluck
the arbutus fruit
and do not ask
for water
the air growing cooler
hasn't yet
chilled the earth

[translated by Panayotis Ioannidis]

GERMAN SALVATION

He found me at the river
rinsing my leg –
from the wolf's bite

No voice would come out of me
but still he saw me
I saw him too
yet didn't know
how to say *help*
or *wound*

And so I shouted
hallo! hallo!
And since
he couldn't see my leg
from where he stood
in tears
I shouted
*Rot! Rot! **

[translated by Panayotis Ioannidis]

* "red" in German

Η Αδριάννα Καλφοπούλου είναι συγγραφέας τριών ποιητικών συλλογών, ενός βιβλίου δοκιμίων, και διαφόρων chapbooks. Η πιο πρόσφατη δημοσίευσή της είναι *A History of Too Much* (Red Hen Press, 2018). Η δουλειά της έχει δημοσιευτεί online και σε κλασσικά έντυπα, μεταξύ άλλων το *The Harvard Review* online, και το *Hotel Amerika*. Τα ποιήματά της, έχουν επίσης εκδοθεί σε ανθολογίες, συμπεριλαμβάνοντας το *FUTURES, Poetry of the Greek Crisis* (Penned in the Margins, 2015), και το *Borderlands and Crossroads: Writing the Motherland* (Demeter press 2016). Επί του παρόντος διδάσκει και είναι επικεφαλής του τμήματος English and Modern Languages στο Deree College.

Adrienne Kalfopoulou is the author of three collections of poetry, a book of essays, and several chapbooks. Her most recent publication is *A History of Too Much* (Red Hen Press, 2018). Her work appears in online and print publications such as *The Harvard Review* online, *Hotel Amerika*. Her poems have been anthologized in *FUTURES, Poetry of the Greek Crisis* (Penned in the Margins, 2015), and *Borderlands and Crossroads: Writing the Motherland* (Demeter press 2016). She currently teaches and heads the English and Modern Languages Dept. at Deree College.

ΑΔΡΙΑΝΝΑ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΥ

ADRIANNE KALFOPOULOU

SENTENCE

Order a beginning
Unbidden, sometimes bundled
A gift of bark
Compost —

Compose your particular
Possibility — citizen without
Passport, unless bartered —
The tongue
A grammar bridge
Shelter despite the storm-torn body of it
Call it love
Call it graft
This transplant of the unlikely
Care given
A meal
You used to count on

This is space
In the midst of rot
Burgeoning the lineage
Each seedling
Where
The line breaks
New tissue

ΑΠΟΦΑΣΗ

Όρισε μια αρχή
Αυτόκλητη, ίσως τυλιγμένη
Το κομμάτι ενός φλοιού σαν δώρο
Λίπασμα-

Σύνθεσε το μοναδικό σου
ενδεχόμενο- πολίτης χωρίς
διαβατήριο, πλην της διαπραγμάτευσης-
Η γλώσσα
Μια γραμματική γέφυρα
Καταφύγιο παρά το караβοτσακισμένο
σώμα της
Πες το αγάπη

Πες το μπόλι
Αυτό το μόσχευμα του απίθανου
Φροντίδα που δίνεται
Ένα γεύμα
Στο οποίο βασιζόσουν

Αυτό είναι χώρος
Καταμεσής της σήφης
Βλασταίνει η κληρονομιά
Κάθε φιντάνι
Εκεί
Που σπάει ο στίχος
Καινούργιο δέρμα

[translated by Katerina Iliopoulou]

FALL GRAPES

We didn't know the acrid scent of trodden grapes
stewing in their ferment. We mistook the flushed skins

for sweet juices, bit the thick-fleshed fruit,
learned these clusters were meant for the barrels,

ready to be mashed: pulp and stems, seeds, stray leaves
churned to sift the liquid out of bitterness, what we did

in love without admitting the skin we licked
along each other's necks was mustos, the taste of

what our bodies could not change, what others turn into wine.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Δεν διακρίναμε την στυφή ευωδία του πατημένου σταφυλιού
που σιγοβράζει στη ζύμωσή του. Παρεξηγήσαμε τη ζαναμμένη φλούδα

για τους γλυκούς χυμούς, δαγκώναμε του φρούτου την πυκνή σάρκα,
μαθαίνοντας πως οι χυμοί αυτοί είχαν γραφτεί για τα βαρέλια,

έτοιμοι να συνθλιβούν: πολτός και τσαμπιά, κουκούτσια, φύλλα ορφανά
αγκαλιασμένα σφικτά να σουρώσουν τη πικράδα, αυτό που κάναμε

ερωτευμένοι δίχως την ομολογία πως το δέρμα που γλύψαμε
ο ένας στου άλλου το λαιμό ήταν ο μούστος, η γεύση

που τα κορμιά μας δεν μπόρεσαν να αλλάξουν, και άλλοι το κάνουνε κρασί.

[translated by Korina Gougouli]

THE HISTORY OF TOO MUCH

There is too much here, the sapphire, the thistle,
the oregano blooms in June, everything extravagant –
the rich peat of what decays, the ruins that don't decay,
these especially are too much, the temples and statues
in their stark marble glow, that simplicity which is not simple at all.
This sheen of time, the wear of wars, the famine years
of Occupation, lucent as the columns standing stoic, Doric –
their weight has whittled the people: the weight of that antiquity,
of those stones, the grandeur and pride – too much
in this moment, this present crushed by the evidence,
the result of living with beheaded gods, and maimed still
beautiful torsos, the muscled limbs in chipped robes.
They plague our dreams, what was once achieved is now
incomplete, these pieces of the golden age aging
in the midst of traffic, too much, the yelling and honking,
the protests in the middle of everything – people are impatient;
how can anyone be patient, overwhelmed as they are.
Even the oregano's thick perfume, the sapphire sea, remind people
of extravagant loves and sacrifice, while here, now,
ghosts live on as gods and their impossibility.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΒΟΛΗΣ

Όλα είναι πάρα πολλά εδώ, το ζαφείρι του νερού, τα αγκάθια,
η ρίγανη ανθίζει τον Ιούνιο, όλα υπερβολικά-
η πλούσια τύρφη της παρακμής, τα ερείπια που δεν παρακμάζουν,
αυτά ειδικά είναι πάρα πολλά, οι ναοί και τα αγάλματα
μες στην άφθογη μαρμάρινη λάμψη τους, αυτή η απλότητα που δεν είναι απλή.
Η στιλπνότητα του χρόνου, η φθορά των πολέμων, τα χρόνια της πείνας
στην Κατοχή, λαμπερά σαν τις κολόνες που στέκουν στωικές, Δωρικές-
το βάρος τους έχει λυγίσει τους ανθρώπους, το βάρος της αρχαιότητας,
της πέτρας, το μεγαλείο και η περηφάνεια – υπερβολικά
αυτή τη στιγμή, μέσα στο συντετριμμένο από τα τεκμήρια παρόν,
το αποτέλεσμα του να ζεις με αποκεφαλισμένους θεούς, και σακατεμένους
ωραίους κορμούς, μυώδη μέλη μέσα σε σπασμένους χιτώνες.
Κατατρώχουν τα όνειρά μας, εκείνο που κάποτε κατορθώθηκε είναι τώρα
λειψό, αυτά τα θραύσματα της χρυσής εποχής γερνούν
μέσα στην κίνηση των δρόμων, όλα τα υπερβολικά, οι φωνές και οι κόρνες,
οι διαδηλώσεις – οι άνθρωποι ανυπομονούν
πως γίνεται ενώ κατακλύζεσαι από όλα αυτά να κάνεις υπομονή.
Ακόμα και η πυκνή οσμή της ρίγανης, η ζαφειρένια θάλασσα, μας θυμίζουν
ακραίους έρωτες, και θυσίες, ενώ τώρα, εδώ,
τα φαντάσματα συνεχίζουν να ζουν αδιέξοδα, όπως οι θεοί.

[translated by Katerina Iliopoulou]

A Poets' Agora is a registered non-profit association promoting Greek, and Greece-inspired poetry. Each year, in late Autumn, we host a convivial bilingual event which addresses the wider Greek literary community in the form of an open conversation around the poems of three contemporary Greek or Panhellenic authors. The intra-poetic of the Agora discussions echoes the timeless and multifold art of the word.

A Poets' Agora is initiating a Residency program in the spring of 2019 which will be open to applicants on our website.

A Poets' Agora is an initiative of
Karine Ancellin and Angela Lyras
contact: apoetsagora@gmail.com
www.apoetsagora.com

Cover illustration
'Untitled' (2004), watercolour by ***Eliza Jackson***

Poets' photos
Lenia Safiropoulou by ***Nikos Koustenis***
Christos Siorikis by ***Kallirroë Papageorgiou***

Publication Design
G Design Studio

Printed by
Pletsas Kardari

Copyright © A Poets' Agora

